

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **BLESK Servis s.r.o.**, IČ 27607429, se sídlem J. Mařánka 1163, Milevsko, zast. Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 12. 5. 2021, č. j. MPSV-2021/2565-513/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 Ad 1/2021-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Ministryně práce a sociálních věcí (dále jen ministryně“) rozhodnutím ze dne 22. 12. 2020, č. j. MPSV-2020-205988-424/1, podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavila řízení z důvodu zjevné právní nepřipustnosti ve věci žádosti žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona týkající se prominutí splnění podmínky uvedené v § 78a odst. 4 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků zaměstnavatele pro účely poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovní místě podle § 78 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a to za 2. kalendářní čtvrtletí roku 2017.

[2]Rozklad proti tomuto usnesení zamítla ministryně podle § 152 odst. 5 a 6 písm. b) správního řádu rozhodnutím ze dne 12. 5. 2021, č. j. MPSV-2021/2565-513/3.

[3]Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 Ad 1/2021-65, žalobu proti tomuto rozhodnutí o rozkladu zamítl.

[4]V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žádost žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona byla podána společně s rozkladem v řízení o žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě. S tímto řízením se však nijak podle zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do dne 31. 12. 2017, čili podle znění účinného v době, kdy došlo k zahájení řízení o příspěvek, nepojila možnost uplatnit žádost o odstranění tvrdosti zákona, nýbrž jen žádost o prominutí nesplnění podmínky bezdlužnosti, což žalobkyně využila, byť neúspěšně. Žádost o odstranění tvrdosti zákona ve smyslu § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti je možné užít pouze v řízení o žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, které však v nyní projednávané věci vedeno nebylo.

[5]Krajský soud tak shledal výklad správního orgánu ohledně účinnosti a aplikace novelizovaného znění zákona o zaměstnanosti za zcela správný, nikoli poškozující žalobkyni. Třebaže se jí nabízený výklad nejeví jako pro ni prospěšný, tak je správný a v souladu se zněním zákona. Žalobkyně si vykládá přechodná ustanovení čl. II odst. 4 a 6 zákona č. 327/2017 Sb. odlišně od žalovaného, když podle ní bylo možné aplikovat na projednávanou věc nově zavedené ustanovení § 78a zákona o zaměstnanosti účinné ode dne 1. 1. 2018. Tento právní názor je však nesprávný. Platí-li totiž pro řízení o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za čtvrté kalendářní čtvrtletí roku 2017, že se dokončí podle znění zákona o zaměstnanosti účinného před nabytím účinnosti zákona č. 327/2017 Sb., tak musí být shodně postupováno i u dřívějších kalendářních čtvrtletí předcházejících novelizaci zákona o zaměstnanosti. Správní orgán proto postupoval správně, pokud na věc neaplikoval § 78a zákona o zaměstnanosti, ale dokončil řízení podle znění účinného do dne 31. 12. 2017. Znění § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, na které žalobkyně odkázala, umožňuje ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky uvedené v odstavci 4 písm. b) téhož ustanovení, ovšem jen v řízení o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce. V projednávané věci však žalobkyně vázala žádost o odstranění tvrdosti zákona na řízení o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, což zjevně nekoresponduje se zněním § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti. Je nepochybné, že řízení o odstranění tvrdosti zákona je řízením samostatným, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Ads 201/2019-37. Nicméně žalobkyně navázala řízení o odstranění tvrdosti zákona na správní řízení o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, které bylo zahájeno před nabytím účinnosti novelizovaného znění zákona o zaměstnanosti, a které tak na základě přechodných ustanovení mělo být dokončeno podle znění zákona o zaměstnanosti účinného do dne 31. 12. 2017. Novelizované znění zákona o zaměstnanosti je aplikovatelné až na řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za období nastalá po dni nabytí účinnosti zákona č. 327/2017 Sb., tedy nejdříve za 1. kalendářní čtvrtletí roku 2018, což plyne z čl. 4 přechodných ustanovení tohoto právního předpisu. V projednávané věci však bylo

pokračování

předmětem přezkumu 2. čtvrtletí roku 2017. O správnosti tohoto závěru svědčí rovněž čl. 1 přechodných ustanovení zákona č. 327/2017 Sb., který stanoví, že práva a povinnosti vzniklé z dohod o zřízení chráněného pracovního místa, dohod o vymezení chráněného pracovního místa a dohod o poskytnutí příspěvku na částečnou úhradu provozních nákladů chráněného pracovního místa uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do dne 31. 12. 2017. Součástí správního spisu byly dohody uzavřené s Úřadem práce za účelem zřízení chráněného pracovního místa ze dnů 3. 9. 2015 a 14. 7. 2016, tudíž za podmínek stanovených zákonem o zaměstnanosti účinného do dne 31. 12. 2017, a proto měla být veškerá práva a povinnosti z těchto vztahů vzniklá vyřešena podle zákona o zaměstnanosti ve znění účinném před jeho novelizací.

[6]Krajský soud znovu zdůraznil, že řízení o odstranění tvrdosti zákona se podle novelizovaného znění zákona o zaměstnanosti vztahuje k řízení o žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, avšak takové řízení v projednávané věci vedeno nebylo, a proto ani nemohlo být tohoto institutu nově zavedeného zákonem č. 327/2017 Sb. užito, a to ani v reakci na řízení o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě. I z důvodové zprávy k citované novele zákona o zaměstnanosti vyplývá, že tato zavádí nový příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, kdy jeho poskytování již nebude vázáno na chráněné pracovní místo, ale na chráněný pracovní trh. To předpokládá uzavření dohody o uznání za zaměstnavatele na chráněném trhu práce. Stávající příspěvek na zřízení chráněného pracovního místa byl změněn na příspěvek na zřízení pracovního místa pro osobu se zdravotním postižením a do zákona byla vložena definice tohoto pracovního místa. Tento příspěvek nově nahradil původní příspěvek na zřízení chráněného pracovního místa a je možné jej poskytovat jako jediný na chráněném a volném trhu práce. Uvedená novela zákona o zaměstnanosti zavedla zcela nově možnost požádat v případech hodných zvláštního zřetele ministra práce a sociálních věcí (dále jen „ministr“) o odstranění tvrdosti zákona a prominutí splnění podmínky bezdlužnosti, pokud se bude jednat o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků zaměstnavatele. Přechodná ustanovení zakotvená pod bodem 1 a 2 zákona č. 327/2017 Sb. stanovila, že u již uzavřených dohod o zřízení chráněného pracovního místa nedojde k žádné změně právního režimu a budou realizovány ve znění, ve kterém byly uzavřeny.

[7]Také žalobkyní tvrzené odložení účinnosti některých ustanovení bylo podle krajského soudu zcela liché. Přechodná ustanovení novely zákona o zaměstnanosti totiž nemohla nijak odkládat účinnost novelizovaných ustanovení a ani se o to nepokoušela. Účelem a smyslem těchto přechodných ustanovení bylo jen vyjasnění střetu nových a dosavadních právních norem, když stanovila, jakým způsobem mají být vedena řízení zahájená před nabytím účinnosti novely a do její účinnosti pravomocně neskončená. Díkce přechodných ustanovení byla jednoznačná a neodkládala účinnost žádné novelizované právní normy, což by ani prostřednictvím přechodných ustanovení nebylo možné.

[8]Krajský soud tedy shledal jako správný postup ministryně, kterým správní řízení o žádosti o odstranění tvrdosti zákona podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti za použití § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavila pro její zjevnou právní nepřípustnost.

Přitom svá rozhodnutí náležitě zdůvodnila a její závěry měly, na rozdíl od námitek žalobkyně, oporu v právních předpisech. Vzhledem ke způsobu rozhodnutí ve správním řízení přitom nemusel správní orgán žádost žalobkyně posuzovat věcně. Okolnosti, pro které by bylo možné zvažovat prominutí nesplnění podmínky bezdlužnosti, pak byly hodnoceny již v žádosti žalobkyně o prominutí podmínky bezdlužnosti podané ve smyslu § 78 odst. 13 písm. b) zákona o zaměstnanosti dne 31. 8. 2017, které však nebylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. MPSV-23017/180934-413/2. Způsob vyřízení zmíněné žádosti žalobkyně nebyl předmětem tohoto soudního řízení, a proto se k němu krajský soud nevyjádřil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že krajský soud nesprávně právně posoudil otázky, které se týkají rozhodnutí správního orgánu o žádosti o odstranění tvrdosti zákona podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti podané za účinnosti novely tohoto zákona provedené zákonem č. 327/2017 Sb., která současně věcně souvisí s dosud neukončeným řízením o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, jež bylo přerušeno a má se dokončit podle právní úpravy ve znění účinném předem dnem nabytí účinnosti předmětné novely, jak pro účely řízení o poskytnutí příspěvku (a nikoli také pro řízení o odstranění tvrdosti) uvádí přechodná ustanovení zákona č. 327/2017 Sb. v čl. II. odst. 6. Rozhodování o odstranění tvrdosti zákona přitom představuje kompetenci ministra rozhodovat o prominutí podmínky bezdlužnosti na nedoplatcích v evidenci správce daně a na nedoplatcích na sociálním a zdravotním pojištění, pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k jejich úhradě, přičemž předmětná podmínka bezdlužnosti, o jejímž prominutí ministr rozhoduje, byla jako podmínka pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením vymezena v zákoně o zaměstnanosti jak před novelou provedenou zákonem č. 327/2017 Sb., tak i po ní, a to ve shodném znění.

[11] Podle stěžovatelky správní orgán ani krajský soud nezohlednily, že řízení vedené o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením a řízení vedené o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti a nyní také řízení vedené o odstranění tvrdosti podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti jsou samostatná správní řízení se zákonem rozdělenými kompetencemi mezi Úřad práce, žalovaného a ministra. Na naplňování předmětné kompetence příslušných správních orgánů proto nelze nahlížet natolik zjednodušujícím způsobem, jak to nyní činí i krajský soud, pokud se ztotožnil se závěry správního orgánu a uvedl, že o žádosti o odstranění tvrdosti ministryně nemusela věcně rozhodnout a mohla řízení o ní zastavit z důvodu její zjevné právní nepřípustnosti jen proto, že existuje věcná souvislost řízení o odstranění tvrdosti zákona s řízením o poskytnutím příspěvku, pro něhož je na rozdíl od nyní posuzovaného řízení o odstranění tvrdosti zákona v rámci přechodných ustanovení novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 327/2017 Sb. stanoveno, že toto řízení se dokončí podle zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 327/2017 Sb. Jeho přechodná ustanovení uvedená v čl. II. odst. 4 a 6 totiž neobsahují ve vztahu k uplatňování kompetence ministra podle § 78a odst. 15 zákona o

pokračování

zaměstnanosti žádná intertemporální či jinak časově omezující pravidla. Ta se vztahují k jiné právní materii, a to nikoli k účinnosti uplatňování pravomoci ministra odstraňovat tvrdost zákona, nýbrž k účinnosti zákonem stanovených hmotněprávních podmínek pro poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Bylo-li záměrem zákonodárce, aby časově omezil (odložil) uplatňování kompetence ministra rozhodovat o odstranění tvrdosti zákona podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti tak, aby ve smyslu citovaného ustanovení nemohl postupovat již od 1. 1. 2018, kdy předmětná novela nabyla účinnosti, musel by tak učinit výslovně v rámci přechodných ustanovení novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 327/2017 Sb., popřípadě přijetím příslušné úpravy s odložením její účinnosti, což se však nestalo.

[12] K argumentaci krajského soudu, že oprávnění ministra rozhodovat o odstranění tvrdosti má být spojeno toliko s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, jak se tento institut nazývá podle úpravy účinné od 1. 1. 2018, stěžovatelka namítla, že se nejedná o nový příspěvek. Ostatně, i důvodová zpráva k předmětné novele potvrzuje, že celá oblast poskytování příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením je pouze v některých parametrech měněna, nikoli že jde o zcela novou, odlišnou právní úpravu bez příslušné kontinuity. Na ni lze z důvodové zprávy usuzovat přímo také v části, která se týká nyní řešené otázky kompetence ministra odstraňovat tvrdost zákona.

[13] Krajský soud podle stěžovatelky také zcela pominul charakter a účel institutu odstranění tvrdosti zákona a nezohlednil skutečnost, že tato kompetence ministra má sloužit k nápravě tvrdosti existující právní úpravy nepřiměřeně dopadající na již existující regulovanou oblast, a to právě v mimořádných případech. S charakterem tohoto institutu se pojí i to, že bývá v praxi uplatňován *ex post*, tedy po události, jejíž následky má zmírnit. Nikoli v ojedinělých případech je tedy nová právní úprava zavádějící možnost odstraňovat tvrdost zákona přijímána právě z důvodu, aby byla aplikována nejen na nově vzniklé případy, ale i na případy, které v době jejího přijímání již existovaly. Pokud by tedy rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona bylo využito pro účely v té době již probíhajícího řízení o poskytnutí příspěvku za 2. čtvrtletí roku 2017, nejednalo by se o skutečnost jakkoli diskvalifikující, a to ani z hlediska platné právní úpravy, ani z hlediska účelu a smyslu využití tohoto institutu.

[14] Z těchto důvodů má stěžovatelka za to, že ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti o kompetenci ministra rozhodovat o odstranění tvrdosti zákona bylo možné aplikovat již počínaje účinností novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 327/2017 Sb., tedy od 1. 1. 2018, když účinnost předmětného ustanovení nebyla předmětnou novelou odložena ani jinak omezena. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na skutečnost, že se argumentace správního orgánu k otázce možnosti rozhodnout v poměrech projednávané věci o žádosti podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti v čase vyvíjela, což je patrné z odůvodnění rozhodnutí ministryně i z argumentace žalovaného v řízení před krajským soudem. I z této skutečnosti vyplývá, že posouzení sporné právní otázky je minimálně nejednoznačné, a proto měl správní orgán interpretovat příslušnou právní úpravu v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* a rozhodnout ve prospěch žadatelky.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve ztotožnil s právním názorem krajského soudu. V době podání žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě totiž nebyla v zákoně o zaměstnanosti zakotvena právní úprava obsažená v § 78a, která se stala jeho součástí až na základě novely provedené zákonem č. 327/2017 Sb. s účinností ode dne 1. 1. 2018. Touto novelou došlo k rozdělení trhu práce na volný a chráněný, přičemž pouze zaměstnavatelé působící na chráněném trhu práce mohli žádat o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za podmínek uvedených v zákoně o zaměstnanosti. Jeho znění účinné do konce roku 2017 proto neobsahovalo ani institut odstranění tvrdosti zákona ve smyslu § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, která se vztahuje pouze na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce. Na základě uzavřených dohod pro účely poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě však žalobkyni svědčilo právo požádat o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017. Pokud následně po účinnosti novely zákona o zaměstnanosti požádala o odstranění tvrdosti zákona a o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce předtím nežádala, nebylo možné ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti aplikovat, neboť se oproti příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě jedná o jiný druh příspěvku, na něhož se vztahuje odlišná právní úprava týkající se promíjení splnění podmínky bezdlužnosti, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 Ads 115/2016-29. Argumentace stěžovatelky o samostatné povaze řízení o odstranění tvrdosti zákona je irelevantní, neboť v něm nemůže být rozhodováno bez příslušné dohody o uznání za zaměstnavatele na chráněném trhu práce a podané žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce. Tvrzení stěžovatelky, že argumentace správního orgánu k otázce kompetence rozhodnout o žádosti podané podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti se v čase vyvíjela a jeho postup je nekonzistentní, lze považovat za ryze účelové, neboť je v rozporu se skutečným stavem věci, čemuž přisvědčil i krajský soud. Správní orgán naopak své závěry opírá o stabilní a bezespornou argumentaci, jak vyplývá z obou rozhodnutí ministryně, přičemž jakýkoli jiný postup není s ohledem na zásadu legality přípustný. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno plně v souladu s příslušnými právními předpisy.

[17] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost byla podána podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

pokračování

[19] V posuzované věci posoudil krajský soud příslušnou právní otázku tak, že je zjevně právně nepřípustné rozhodovat ve věci žádosti zaměstnavatele o odstranění tvrdosti zákona a prominout splnění podmínky jeho bezdlužnosti za použití § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, pokud taková žádost byla podána pro účely poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě podle § 78 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017.

[20] Podle § 78a odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, *zaměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.* Podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, *ministr práce a sociálních věcí může na základě písemné a odůvodněné žádosti zaměstnavatele o odstranění tvrdosti zákona ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky uvedené v odstavci 4 písm. b), pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků zaměstnavatele.*

[21] Podle § 78 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017, *zaměstnavateli zaměstnávajícímu na chráněných pracovních místech (§ 75) více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.* Podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017, *ministerstvo může na základě písemné a odůvodněné žádosti zaměstnavatele ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky uvedené v odstavci 4 písm. b), pokud jde o výši součtu všech splatných nedoplatků zaměstnavatele. Žádost musí být ministerstvu doručena nejpozději do konce druhého kalendářního měsíce následujícího po uplynutí kalendářního čtvrtletí, za které je o příspěvek žádáno.*

[22] Podle čl. II odst. 4 přechodného ustanovení zákona č. 327/2017 Sb., *poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě a jeho zvýšení podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, za poslední kalendářní čtvrtletí předcházející dni nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Podle čl. II odst. 6 přechodného ustanovení zákona č. 327/2017 Sb., *správní řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě a jeho zvýšení zabájená podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a do tohoto dne pravomocně neschválená, se dokončí podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[23] Z ustanovení § 78a zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, je zřejmé, že žádost zaměstnavatele o odstranění tvrdosti zákona, na základě níž lze ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout nedodržení lhůt stanovených v odstavci 4 písm. b) téhož ustanovení k úhradě nedoplatků zaměstnavatele, se vztahuje výhradně k žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce. Proto pokud žádost o tento příspěvek nebyla podána, nelze ani

rozhodovat o odstranění tvrdosti ve smyslu § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018. Navíc podle § 78a odst. 1 téhož znění zákona o zaměstnanosti je základním předpokladem pro poskytnutí uvedeného příspěvku uzavření dohody o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce, zatímco při poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě se tato podmínka nevyžadovala, když dohoda mezi zaměstnavatelem a Úřadem práce se uzavírala jen za účelem zřízení chráněného pracovního místa, jak vyplývá z ustanovení § 75 odst. 1 a § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do konce roku 2017. Správní řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě zahájena podle § 78 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2018, a do tohoto dne pravomocně neskončené, se přitom podle čl. II odst. 6 přechodného ustanovení zákona č. 327/2017 Sb. dokončí podle dosavadních právních předpisů, a proto v na něm navazujícím řízení o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti lze aplikovat jen § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017.

[24] Je tedy zřejmé, že institut odstranění tvrdosti zákona zakotvený v § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, je možné uplatnit až na řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za období po nabytí účinnosti zákona č. 327/2017 Sb. Uvedená právní úprava je přitom zcela jednoznačně formulovaná a neumožňuje žádný jiný výklad, na jehož základě by bylo možné za použití zásady *in dubio pro mitius* rozhodnout ve prospěch žadatele. Ani z obsahu spisovaného materiálu či obou správních rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgán v dané věci uvažoval o možnosti použití § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, pro účely řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, které bylo zahájeno podle předchozí právní úpravy, jak se nesprávně uvádí v kasační stížnosti. Ve zbytku je možné odkázat na podrobnou a přesvědčivou argumentaci obsaženou v napadeném rozsudku.

[25] Jestliže tedy v nyní projednávané věci stěžovatelka ve smyslu § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, nepožádala o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ani předtím neuzavřela s Úřadem práce dohodu o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce, nemohlo být rozhodováno o její žádosti o odstranění tvrdosti zákona podle odstavce patnáctého téhož ustanovení. Její žádost o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti mohla být posouzena jen v právním režimu § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a to v návaznosti na řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. kalendářní čtvrtletí roku 2017, o který požádala podle téhož znění § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Takto přitom žalovaný postupoval a žádosti stěžovatelky podané ve smyslu § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017, nevyhověl rozhodnutím ze dne 28. 12. 2017, č. j. MPSV-23017/180934-413/2. Rovněž z tohoto důvodu správní orgán nikterak nezkrátil práva stěžovatelky, když její další žádost, tentokrát podanou podle § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, shledal zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil.

pokračování

[26] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil příslušnou právní otázku správně, jeho rozsudek je zákonný a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu